

CERKVENI GLASNIK

Izhaja z adnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Vsem naročnikom in čitateljem blagoslovljene praznike in obilo resničnega velikonočnega veselja!

Sv. birma.

»Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi skupaj na istem kraju. In nastal je nagloma z neba šum, kakor prihajajočega silnega vetra, in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. Prikazali so se jim jeziki kakor plameni in se porazdelili ter ostali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s Svetim Duhom in so začeli govoriti v drugih jezikih, kakor jim je dejal Duh izgovarjati.« (Apd. 2, 1—5.)

V trenutku binkoštnega jutra je bilo narejeno, česar ni dosegel Jezus z večletnim učenjem in delovanjem in do česar se apostoli niso mogli dokopati po večletni vzgoji in česar sploh pričakovali niso nikdar. Binkoštno jutro je prenovilo apostole Gospodove, vlilo jim je novega življenja polnega poguma, vere in sigurnosti, dalo jim je novo mišljenje in delovanje polno moči, ki je seglo do zemeljskih meja. Prej slabotni ribiči, sedaj pridigarji narodov, prej strahopetni bojazljivci, sedaj slavni mučenci, prej slabotni ljudje, sedaj močno orodje v rokah Vsemogočnega.

Prvi sad delovanja Sv. Duha in prenovitve sveta se je pokazal še isto uro: »In pridružilo se je tisti dan okoli tri tisoč duš (Apd 2, 41).

Kaj je torej skrivnost binkoštnega jutra? Najboljšega in najdragocenejšega, moči in vstrajnosti, širokosti in globine mišljenja ter sigurnosti hotenja si človek ne more sam ustvariti, tega mu tudi nobeden drug človek ne more z močjo svojih besedi zgraditi, to mu mora biti podarjeno iz nevidnih višin; nesreče in dnevi trpljenja ne ustvarijo tega v človeku, to mora pasti kot ognjena iskra v dušo, da jo vžge in vso prevzame. Duh mora biti dan. Sv. Duh, Duh darežljive božje ljubezni, mora biti poslan, ker ni ne narejen ne ustvarjen, ne rojen, ampak izhajajoč od Očeta in Sina. Duh moči, modrosti, umnosti in vednosti ni nekaj vsakdanjega, kar bi se dalo kupiti ali zamenjati, kar bi se dalo ukleniti v učene knjige ali govore, kar bi se dalo razbrati iz knjig ali priučiti od učenjakov. Duh božji, ki je Duh moči, vednosti, pobožnosti in strahu božjega, je bil dan izvoljencem Gospodovim in po teh se je razlil po vsem svetu kot pih prijetnega vetra.

»Ko so slišali apostoli v Jeruzalemu, da je Samarija sprejela božjo besedo, so poslali k njim Petra in Janeza. Ta dva sta šla in zanje molila, da bi prejeli Svetega Duha; zakaj ni bil še prišel na nobenega izmed njih, le krščeni so bili v imenu Gospoda Jezusa. Tedaj sta polagala nanje roke, in prejeli so Svetega Duha.« (Apd 8, 14—17).

Ko je prišel apostol Pavel v Efez, je tudi tam označeval vero v Jezusa — Križanega. — »Ko so to slišali, so se dali krstiti v imenu Gospoda Jezusa. In ko je Pavel položil nanje roke, je prišel nanje Sveti Duh in so govorili jezike in prerokovali. Bilo pa je vseh mož kakih dvanajst.« (Apd 19, 5—7).

Kar pa so delali apostoli, delajo za njimi njihovi nasledniki. Na krščene polagajo roke, jih birmujejo, da jim s tem podelijo posebno pomoč Sv. Duha, da morejo v krščanski veri vstrajati do konca.

Kaj pa je sv. birma? Sv. birma je zakrament, ki nas z milostjo Svetega Duha utrdi v sv. veri, nam odgovori katekizem. Kristus hoče ostati z nami vse dni do konca, v vseh trenutkih našega življenja nas hoče s svojimi milostmi podpirati. Postavil je sv. zakramente, katerih vsak deli za posebne prilike človeškega življenja posebne milosti. Kristus hoče, da bi bile vse svoje življenje žive in uspevajoče mladike na vinski trti, ki je On sam. Ko dorastemo, pač potrebujemo posebno milost, da rasto s telesom tudi čednosti in da dosežemo s telesno čilostjo tudi moško odločnost, s katero se moremo vztrajno boriti proti sovražnikom zveličanja, kot se spodobi za vojake Kristusove. Mi potrebujemo posebno pomoč, da se ne ustrašimo javno izpovedati svoje vere pred vsakomur. Kakor nežna rastlina, vsajena v najboljšo zemljo, ne bo uspevala brez posebne nege, gnojenja in zalivanja, tako se tudi človek, po sv. krstu vsajen v vinograd Gospodov in vcepljen na trto, ki je Kristus, ne bo mogel brez posebne pomoči Sv. Duha razviti v močno mladiko. Milost Sv. Duha pa, ki jo dobimo v zakramentu sv. birme, nam daje moč, da rastemo v čednostih in se ne ustrašimo nobenega napada. Ta moč nas krepi, da se razrastemo v mogočne mladike in dosežemo polnost krepostnega življenja.

Po birmi postanemo polnoletni državljani Kristusovega kraljestva, dobimo pravico in moč in prevzamemo tudi dolžnost sodelovanja s Cerkvijo. Birma krščene člane še tesneje in krepkeje veže s Kristusom in jih še bolj upodablja kot učitelju resnice in vodniku v boju za sveto vero.

Neizbrisno zakramentalno znamenje pa vtisne duši nekaj pečat te zveze s Kristusom. To znamenje nam daje trajno neizbrisno pravico do milosti in božjo ljubezen tako veže na nas, da nam je Bog vedno pripravljen vrniti milost, ako smo jo zapravili. Z druge strani pa neizbrisno znamenje obvezuje tudi nas in zahteva, da varujemo in hranimo milost in ostanemo živi udje Kristusovi; ako pa posvečujočo milost izgubimo, oropamo ta pečat sijaja, izgubimo sijajni biser milosti in ohranimo samo še izsušene žile.

Kje se pa delovanje Sv. Duha danes še pozna? Prvo stoletje po Kristusu nam jasno priča o izvanrednih darovih Sv. Duha in o sijajnih učinkih delovanja božjega v Cerkvi... a danes? Čemu še sv. birma? govore maloverni.

Tudi danes Sv. Duh Cerkve ni zapustil; tudi še danes so vidni učinki darov Sv. Duha, samo pogledati jih je treba. Kdo vodi celo armado misijonarjev, misijonskih bratov in sester in sicer takih, ki bi doma lahko s svojimi naravnimi zmožnostmi napredovali in se skazali, kolikor bi hoteli, v tuje in zapuščene misijonske pokrajine med zanemarjena

ljudstva, kjer jih ne čaka drugega kot muke in trpljenje? Kdo drugi jih vodi in podpira kot Duh modrosti, vednosti in moči, ki jim je bil dan pri sv. birmi. Pa če pustimo vse drugo in pogledamo samo zgodovino Cerkve zadnjih par let v Rusiji in v Mehiki. Kdo daje vztrajnost in moč stoterim junakom Kristusovim, ki ginejo radi svojega verskega prepričanja po ječah in padajo na moriščih? Duh moči, pobožnosti in strahu božjega je, ki jih utrjuje v sv. veri, da morejo vztrajati do konca in umirati s klicem: »Živel, Kristus — kralj!« Ali pa se ozrimo nekoliko okrog sebe po Trziču in pomislimo tole: Veliko je v današnjem svetu verske mlačnosti in brezverstva, še več nemorale in zasmejanja vsega, kar je vzvišeno in sveto. Koliko norčevanja, lahkomišelnosti in slabega zgleda je pri tako resni stvari kot je zakonska vez in kršćansko družinsko življenje. Kje dobivajo moč kršćanski možje in žene, da morejo kljub temu pohujšanju in kljub svoji k slabemu nagnjeni naravi obdržati v svojih družinah na višku kršćanski duh. Pa žene-matere, ki so dostikrat tihe mučenice, odkod njihova moč? Duh modrosti in moči jih utrjuje. Kako vzdrže v tem okuženem ozračju, pri vsem pohujšanju in ob tolikih slabih zgledih poštena dekleta, da prinesejo pred poročni oltar venec devištva čist in neomadeževan? Milost Sv. Duha jih je pri sv. birmi potrdila in jih od dne do dne utrjuje v čednostnem življenju. Poglejte krepostne fante, katerim se na obrazih bere otroštvo božje in življenje iz milosti in po milosti. Kdor tu ne vidi delovanja Svetega Duha, je slep za vse, kar je sveto in božje. Pa tudi naše vajence pogledajte, ki večkrat kljub raznovrstnim oviram od strani pomočnikov ali celo mojstrov vrše svoje verske dolžnosti, kolikor le morejo, potem pa recite, da tu delovanje Svetega Duha ni očitno. Še pri otrocih bi človek rekel, da rasto v dobrem edino pod vplivom milosti, ker dom tu pa tam večkrat podira.

Če vse to premislimo, moramo pač reči, da Sv. Duh še danes vodi Cerkev in utrjuje njene člane v sv. veri in sicer v ravno tako obilni meri kot nekdanj. Milosti, ki jih verniki prejema pri sv. birmi, podpirajo vsakogar, kdor hoče le nekoliko sodelovati.

Pa vendar? — — — kako to, da se pri tolikih to delovanju milosti nič ne pozna, četudi so bili pri sv. birmi, kako vendar to? — — — Poznate zgodbo o vojaku, ki je vrgel puško v koruzo in odšel s prekrizanimi rokami k sovražniku? Če jo poznate, poznate tudi zgodbo o nesrečnih ljudeh, ki milost zametujejo in hite v pogubo. Žalostna zgodba — — — prosimo, da se ne bi nikdar uresničila.

Obrnimo se torej ob priliki letošnjega birmovanja k Svetemu Duhu z gorečo molitvijo, da poživi v nas vseh milost, ki smo jo prejeli pri sv. birmi in nam da moči vztrajati do konca v krepostnem življenju. V prvi vrsti ga pa prosimo, da posveti in prenovi srca naših otrok, ki bodo letos prejeli sv. birmo, da bo zrastel iz njih pod vplivom delovanja Svetega Duha nov rod, boljši od sedanjega, ki bo prekvašen z duhom Kristusovim. Ne pozabimo zato v dneh pred sv. birmo moliti:

Pridi Sveti Duh, napolni srca svojih vernih in užgi v njih ogenj svoje ljubezni. — Pošlji svojega Duha, in pre-rojeni bomo. — In prenovil boš obličje zemlje.

Molimo. O Bog, ki si srca vernih po razsvetljenju Sv. Duha učil, daj nam, da bomo v istem Duhu spoznali, kaj je prav, in se vedno veselili njegove tolažbe. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Botri.

„Botra že imam. — Botro že imam,“ že sedaj otroci veselo vzklikajo. Drugi pa tudi povprašujejo, če jim je lahko kak sorodnik za botra itd. V pojasnilo naj navedemo nekaj tozadevnih določb cerkvenega zakonika.

Zakaj se birmancem dajejo botri? — Birmancem se dajejo botri, da jih z besedo in zgledom podpirajo v kršćanskem življenju. (katekizem po Can. 797).

Radi tega namena, ki ga imajo botri, je cerkev postavila druge določbe:

1. Veljavno more biti za birmanskega botra:

a) Tisti, ki je že prejel zakrament sv. birmo, je pri pameti in ima namen biti za botra.

b) Biti mora ud katoliške Cerkve, ne krivoverec, ne razkolnik.

c) Za botra ne more biti oče ali mati svojemu otroku. (Brat, sestra ali kak drug sorodnik lahko). Oče ali mati bi lahko nadomestovala pravega botra, če bi bil ta zadržan.

č) Med birmovanjem se mora boter birmanca dotekniti. (Položi mu desno roko na desno ramo).

2. Dopustno more biti za botra:

a) Krstni boter ne more biti tudi birmanski, razen če bi to dovolil škof iz pametnega razloga.

b) Biti mora istega spola kakor birmanec.

c) Znatni mora glavne verske resnice.

č) Ne sme biti tak, ki je, ne sicer po cerkveni obsodbi ali razglasitvi, ampak radi javne pregrehe izključen od botrstva po cerkvenih predpisih.

d) Za botra ne sme biti redovnik ali redovnica, pa tudi ne duhovnik, razen z izrečnim dovoljenjem svojega škofa. (Enaki predpisi veljajo tudi za krstne botre).

† Ana Gassner

V Bolzano je umrla gospa Ana Gassner, soproga pokojnega tovarnarja gospoda Andreja Gassner in mati obeh gg. Gassnerjev — Andreja in Leona.

Pogreb blagopokojnice se je vršil v Bolzano dne 22. marca, odkoder so prenesli njene zemeljske ostanke v Bludenc, kjer ima družina Gassner rodbinsko grobnico.

Blagopokojnica je bila velika dobrotnica trziške župnije in vseh kršćanskih organizacij, posebno pa velika dobrotnica revežev.

Ob priliki prinese naš list njen podrobni življenjepis.

Naj ji bo Bog velik plačnik za vse dobro, kar je storila v Trziču!

Viktor Kragl (sestavil po zapiskih svojega očeta, † nadučitelja J. Kragl-a)

Trziška šola.

(od svojega početka do leta 1905).

(Nadaljevanje).

Zaradi vedno večjega števila otrok so postajali dotedanji 6 razredi veliko pretesni in tako je vsled ponovnih prošni, deželni šol. svet v sporazumu z deželnim odborom glasom razpisa z dne 2. junija 1896 dovolil sukcesivno razširjenje trziške dekleške šole na štiri razrede s celodnevni poukom in odredil, da ostanejo dekleški razredi pod vodstvom nadučitelja. V ta namen se je kupila sosedna hiša št. 39. Ta se je podrla do tal in na tem mestu in deloma na dotedanjem velikem šolskem vrtu se je sezidalo novo šolsko poslopje, katero je obsegalo 4 učne sobe, sobo za učila in učiteljsko posvetovalnico. V tem novem posloplju naj bi bila deška, v starem šolskem posloplju pa dekleška šola. Dne 21. sept. 1896 je bilo po slovesni sv. maši novo šolsko poslopje blagoslovljeno in otvorjeno; pri lepi cerkveni in šolski slavnosti sta bila navzoča med številnimi slavnostnimi gosti tudi okrajni glavar Mihael dr. Gstettenhoffer in okr. šolski nadzornik Andrej Žumer.

Vsled razširjenja trziške dekleške šole sta bili l. 1896 imenovani za Trzič za tretjo dekleško učno moč gđc. Emilija Wruss, na četrto službeno mesto pa gđc. Marija Pollak.

Učiteljica Emilija Wruss je bila rojena l. 1873 v Škofji Loki, kjer je bil njen oče za davkarja; maturirala je l. 1893 in službovala pred dohodom v Trzič v Konjicah na Štajerskem. Bila je sestra bivšega trziškega kaplana č. g. Jos.

Wruss-a. Bila je nad vse blaga in vzorna učiteljica; žali-bog je že v šol. letu 1900/01 obolela in tedaj jo je nadomestovala izprašana učiteljska kandidatinja gdč. Ana Harbich, v naslednjem šol. letu pa jo je nadomestovala gospa Marija Wider. Potem je skozi dve šolski leti zopet učila, pa je s šol. letom 1904/05 vsled bolezni zopet dobila dopust in tako sta jo nadomestovali gdč. Ivana Patervoster, ki še danes na trziški šoli slušbuje, in gdč. Amalija Kecelj, ki je 5. febr. 1906 iz Trziča odšla v Šenčur in odtod na mestno dekliško šolo v Ljubljano. Neizprosna sušica je preblagi gdčni Wrussovi ugrabila tako lepo, vzorno in naravnost sveto zemeljsko življenje dne 2. apr. 1906. V bolezni in ob smrti ji je oskrboval dušno tolažbo jezuit P. Zen-Ruffinen in je kmalu po njeni smrti — dne 4. maja 1906 — v ljubljanski stolnici pri šmarničnem govoru orisal prelepo življenje † gdč. Emilije. Kot 16 letno dekle je prišla v neko cerkev in je tam pod Marijino podobo brala: »Maria, Himmelskönigin, nimm mein Herz zum Opfer hin;« to si je tako k srcu vzela, da je sklenila le za Boga in za Marijo živeti in je zaprosila, da bi mogla še v mladosti umreti. Govornik je pripovedoval celo vrsto prelepih dogodbic iz njenega življenja, zlasti pa njeno prelepo pripravo na smrt. Franc Bleiweis-ova knjiga »Hči Brezmadežne« (izdana l. 1907). piše o † gdč. Emiliji na strani 27: »Kot 16 letno dekle si je prosila dolge bolezni, da bi se v njej bolje pripravila na večnost. Došla ji je taka — dolga, pa še silno mučna bolezen. Drugi so jo pomilovali zavoljo hudega kašlja. Sama pa je tolikokrat vzdihnila: »Naj bo v čast božjo,« kolikorkrat je zakašljala. Prosila je za pogosto sv. obhajilo ter ga prejemale prav prisrčno, kakor bi rekala: »Ženin, le velikokrat pridi, da se osebno prepričaš, da veliko trpim in zraven zelo rada iz ljubezni do Tebe.« Pogosto je zatrjevala: »Kako sem srečna, da sem izvolila samega Jezusa za ženina. Zato mi ni težko, da umrjem.« Pripravljala se je na smrt, kakor se pripravljala nevesta na ženitnino.*

Učiteljica Marija Pollak je bila rojena leta 1875, ljudsko šolo je obiskovala v Trziču, maturirala je v l. 1895 v Ljubljani ter bila v šolskem letu 1895/96 vzprejeta na trziško šolo kot volonterka, naslednje šolsko leto pa je bila tu nameščena kot provizorična in potem kot stalna učiteljica na dekliški šoli v Trziču, kjer je službovala do 31. julija 1900, ko se je prostovoljno odpovedala učiteljski službi in se omožila z učiteljem Karl-om Wider. Z njim je odšla v Ljubljano, kjer je dne 2. marca 1908 umrla.

Obe tako dobri učiteljici — gdč. Emilija Wruss in gospa Marija Wider-Pollak — sta umrli v starosti komaj 33 let in čakata dneva vstajenja na ljubljanskem pokopališču.

Od leta 1896 dalje je bilo torej na trziški šoli, deški in dekliški, stalno nameščenih po osem učnih moči pod skupnim enotnim vodstvom.

Izpraznjeno mesto učitelja Konrad-a Mally je dobil učitelj **Karl Matajč**, rojen je bil 31. marca 1863 v Ljubljani; v Trzič je došel iz Logatca dne 15. oktobra 1897. V Trziču se je čutil zelo nezadovoljnega in se ni mogel uživati v tam. razmere; vsled tega je zaprosil za učiteljsko mesto zopet nazaj v Logatec, kamor je odšel koncem julija 1899; pa tudi v Logatcu ni našel zadovoljnosti, zato je prosil za učiteljsko mesto v Radoljci in odtod je prišel kot nadučitelj na Vrhniko, kjer je 21. novembra 1923 v starosti 60 let umrl. Oženil se je na Vrhniki še-le eno leto pred svojo smrtjo.

Na Matajčevo mesto je došel iz Idrije v Trzič s 16. septembrom 1899 učitelj **Karl Miklitsch**; rojen je bil leta 1875 na Kočevskem. V Trziču se je oženil z gdčno Heleno Globočnikovo. Bil je prav skrben učitelj in zelo kolegijalen, zlasti napram svojemu nadučitelju. Iz Trziča je odšel v Kočevje in ob državnem preobratu v Celovec,

(Dalje prihodnjič.)

Razširjajte Cerkevni Glasnik!

Koko j' gspod Vidic u radjo govoru.

Nadaljevanje.

Tamle ankat sva bva s Polančovmo Nacam u Vomo. Je pa jamrov, zakaj smo kovače toko od ush zancvane, de nam zmerej pravjo „teklmazov pa matarogo“, pa „šoga“, pa nevem kaj še use. Jest, sam kovač, sm mo pa reku: I tok, bod m no tiho, de me na skajfaš, de te na usekam! Tist, k nas tokle zmerjajo, nč ne vedjo, tist niso prale gvale, tist nč cajtuž ne berejo, zato pa tud nč ne vdjo, kako smo imenitne kovače. A le počakej, Naca, de t jest povem. Prvč mammo kovač soj gnar. Pobaram te, ker antverh pa jma soj gnar kokr mi? Drugč naše kose režejo toko, de žihr kmet tam za potam leži, pa bo kosa sama rezova, he koga se to prave! Ta tretč j pa še nejbl imenitno. Od kerga antverha j pa pršvo že tkaj gospodov, kokr od kovaščga? Od kovačije so ta nejbl imenitn gospodje pršle. Čakej, bom ane povedov!

Za ta nej priga pr korarj u lblane j biv soje cajte gspod dohtar Lenart Klofutar. No, ta j biv trziščga kovača sin. Kaj ni to imenitno? Od kovačev j pršva ceva vrsta dhovnov, dohtarjov, prefesarjov, poj drujh golont ldi. Ush kar ne morm naštete!

Iježš, iježš, hmav biv še nekej pozabu! Lejga, poglej na Laško! Kdo j tam za ta prlga gspoda dons? Al ni Mussolini, k ma na vajeth na maljone ldi; kamr cukne, če pa grejo. Vidš, ta j tud anga kovača sin. — Pa poglej u Ameriko! Pa sej ti nč ne veš! Jest pa vem, zato k mje Jurov Cena povedov — to j tist gspod, k so ga u lblan za dohtar Šarabona prekrstile — ta j biv sam u Američe, bo pa ja vedu. No, on je reku, de j zej tam za predsednka zvolen Hover. Pomisle, ta nej večje, pa ta nejbl imeniten gspod na cevmo sveto! Nanga bo gledov jn nega bo pošušov vs svet. Vidš, pa ta j tud kovačov sin. Zej nej pa še adn reče, de nismo kovač ta nejbl imenitne! — Tok j biv Naca potroštan, pa vesev, k sm mo imenitnast našga antverha zvožu, de j kar u lft skakov poj kar od vesela j tisto pesm zapev: „Kovače — trklače . . .“

Takat, k je Naca tak špehtakl gor uzigvov, se pa ohprejo Robežove dure. Notr stop Fronov Joža. „I kaga pa jmate za anga zvodja,“ j reku Joža. Jest sm mo pa uso ustorno povedov oh konca do kraja. Tok se j smejev, de j biv skorej hin. „Čajte“, j reku Joža, „vam bom pa še jest ano povedov: Ta star Trščane so strašno rad šoje vovile. U nedelh zjutrej so na use zgodej ceve trume tičarjov hodile če pa sm, usak na soj štont. To so pelá: tiviv, tiviv, tiviv. A šoje so ble tud učash muhaste. Kar niso se votle vovite, niso šle zmerej na limance. Ni bvo večkatov drujga za nardite, kokr use pobrate, pa j te domu. Oh pa prazn, to j biv špot jn fržmagvane. U tačh cajth j zato kakšna putca zginva s kakšnga dora. I, kdo b hođu prazn domu? Pute mammo Trščan kar za potent rade, to tok usak ve. Zato nam pa govare po sveto od grošov pa od kure, k še rmenga „ha-ha-ha“ ni jmeva!“

K smo se ma pogovarle jn nasmejalo, sva jo z Nacam spet nazaj podurhova preče Trzičo. Kar nankat se pa ugvasi na anmo travnko Štajerčev Polda. „Lejga, poj no gore,“ j klicov. „I koga pa bo prov za prov? To b se nalimov, pa ti dol pojde!“ „Poj no,“ j reku Polda, „de boš mav povedov koko ste kovač bržole kuhale na zavroto!“ Hmav sva ukp pršva, pa se j spet začev govarjene.

„Koga se boš špot devov s kovačov? Prov fletn je bvo. Tok nam je bvo ušeč, de smo ble kar dva dni poj

ano ukp gore. Grilov j samo rontov. Bržole so ble pa že tače, de b jh sam angelc jedle. Ja, glih tač smo ble kokr kakšn skavte; samo pravjo, de skavt nč ne jdo poj nč ne pjejo, mi smo pa uzga dost imele. Ja veš, ta kovaško nedelo mormo spoštivate, sej so še ta star kovač pravle, de j ta nedela učash co na Dunej svoveva. No, a zej s zvedu, kar s votu vedte, ti firbč ti firbčnaste?

Čakejt bom še nekej povedov! A veš za koga ne pravjo dons šoštarjem nč več „poparje?“ Ješ, k biv učash kdo zaupu u gase „poparje“, to b biv vogn u streše, to b dobiv knefr gor po pukvo. Ja, pa se j bvo naumn jezate, k so bli učash šoštarje res „poparje!“ Sej so tud kej popa ponucale. Use šobedre so če ukp popale, kar pa niso popa po šobedrh ponucale, so pa še stegna z uno mazale. No, a poj, niso ble „poparje?“ A zej, pardon, dons šoštarjem usa čast! Dons že kar nč več popa ne nucajo, zato pa niso nč več poparje. Zej use čevle z žebli ukp zbijejo, pa že tok drži, de greš učash čevlh žihr po desetkatov na Kofce, pa še nav spustvo. I seve, k so kovače vidle, koko smo moderne, so pa še šoštarje modern ratala. Pa še nekej. Takat, k so naš šoštarje še dreto ulekle, pa zolne šobale, so kej rad sosede poj vandrovce k seb vabile. Mav so rad novic zvedle jn z ldmi so se rad mav zmerej po-begecale. A dons so pa naš šoštarje že več kundete. Po sojh berštath že kar radjo napelujejo, de so s celm svetan zvezane, poj ubena novica jm ne uide. Soja kvedra pa točejo kar po štim radja, ankat na bolcar, ankat na polko, največkatov pa na šimi. Kaj čudnga, de so poj tud čevl ratal šimi!

Zdej se pa še anmav nad ledrarje spravmo. Oh, to so jh učash zmerjale z „mrharji“ — „štalonarji“, vse to pa zestrans tisth tavelčh škornč, k so jh učash nosile. Ko pa zdej nč več na nosjo, so tud mav bl modern gratale. Kokr so ankat kovače vidle, de so sokle u muzeum posvale, so pa še ledrarje štalonarje dol zmetale pa u Kamnek posvale, de z nh strelajo pr precesjah. Pa tud na smrde nč več, zato pa niso mrharje. Zdej se pa lpo čedn umijejo u berštate in preblečejo, grejo pa vn kokr an gspodje. Ali ledr pa že tak devajo, de s žihr 100 let na sveto, pa ga še namorš znucate.

Pa drag moj pošušavce! Kokr usačmo rad pomagam, toko b tud rad pomagov naš gospodične, k vam bo čez an cajt ano ustorno povedova od ane lotristne.

Včash je bve u Tržičo velik mn opravljana, kokr pa ga j zdej. Zato j bvo toko, k niso babe tolk cajta imele. So le bl numare gruntale, ktera bo pršva na prl ruf, pa ktera je kapuna zadeva; pa ktera je kobase zadeva — to j biv ceu teden govarjenje. Ankat sm biv na Skale na teatro. Uste, u Tržičo mamu tud soj tejatr — no pa škoda deb vam pravu, sej naš tejatr toko po celmo svet svovi. No takat je an tejatr špilar zapev ano pesm od tržišče lotrije. Povedov vam bom samo tazadne štiklice, tadrug sm pa seve pozabu. Zapev jo je tokole:

Imamo pa zdej drugo se lotrijo
od ktere mnoge babe se živijo.
Kapuna kupi al pa purmama,
zdaj ona drago ga — lotrijo da.
Glej Špelca za obleko že prinaša,
se z numarcami po hišah vsh oglaš,
pa pride Pepca cvo s klobasami
in s plečam, k že po mrhovini smrdi.
Nato pa pride še Johana zala
s kuro, k je že mnogo jajc jej dala;
v zahvalo pa v lotrijo pršla bo,
da snedeži pečeno jo požro.
Če bodemo tako napredovali,
še dan na dan bol bomo se smejali.
Če v hiš ne bo več kur in piščeta
takrat pa mož naj babo v stavo da.

To in ono.

K sv. birmi bodo šli tudi otroci iz prvega razreda ljudske šole. Seveda bodo morali prej k sv. spovedi. Potrebne nauke bodo prejeli v šoli, ker je pa pouk radi boleznin in mraza precej zaostal, prosimo, da dom šolo v toliko podpre, da bodo otroci znali vsaj vero, 6 resnic, 10 božjih zapovedi in kesanje. Če moramo v šoli to predolgo ponavljati, ne preostane časa za drug pouk. Ako pa imajo starši glede prejema sv. birme kake posebne želje, naj to sporoče sami ali po otrocih g. kaplanu, ki otroka poučuje.

Podrobna navodila za sv. birmo bodo dobili otroci v šoli oziroma jih bo prinesel prihodnji „Cerkveni Glasnik“. Obleka birmancev in birmank kakor tudi botrov in botric naj bo dostojna, kot to zahteva svetost zakramenta, in ne razkošna. Odpovejte se lepotiču v prid onim, ki si še navadne obleke ne morejo kupiti.

Birmanska darila naj bodo dnevu in otroku primerna in ne prebogata; naj otroci vedo, da botri niso radi daril. Navadno in primerno birmansko darilo je molitvenik. Kupite pa otroku molitvenik, katerega bo vedno lahko rabil. Kot tak je otroku edino primeren molitvenik: Dr. Gregorij Pečjak: Pri Jezusu. Dobi se tudi v krasni in okusni vezavi. Ne kupujte raznih knjižic inozemskih založb, ki imajo sicer navidezno krasno opremo a prazno vsebino.

Vse one, ki iz kateregakoli vzroka še niso opravili svoje velikonočne dolžnosti, prosimo, da to store po praznikih, saj je čas še do praznika sv. Trojice; to je do 26. maja, na kar opozarjamo. Po praznikih tudi ne bo treba toliko časa čakati pri spovednicah, zlasti še, če se vrnejo g. župnik, kar upamo, da se bo kmalu zgodilo.

Večerni gospodinjski tečaj, ki ga je priredila v svojih prostorih na Skali Vincencijeva konferenca za delavska dekleta, je končal v splošno zadovoljnost vseh 20terih deklet, ki so se tekom šestih tednov marsikaj koristnega naučile. Hvaležne so za to Vincencijevi konferenci, čč. šolskim sestram in drugim domačim in tujim merodajnim faktorjem, ki so s svojo podporo pripomogli k tako lepemu uspehu.

Oznanila za april.

- 1. Velikonočni ponedeljek**, nezapovedan praznik. Služba božja navadno. Popoldne ob 2.30 pete litan. Matere Božje.
- 2. Velikonočni torek**. Ob 6. uri farna sv. maša.
- 5. Prvi petek v mesecu**. Ob 6. uri sv. maša z blagoslovom.
- 7. Bela nedelja**. Prva v mesecu. Skupno sv. obhajilo za moške. Služba božja dopoldne in popoldne navadno.
- 14. II. nedelja po veliki noči**. Navadno.
- 17. Varstvo sv. Jožefa**.
- 21. III. nedelja po veliki noči**. Služba božja ob navadnem času.
- 24. Sv. Jurij**. Ob 10. uri sv. maša v cerkvi sv. Jurija z darovanjem za cerkev.
- 25. Sv. Marko**. Ob 7. uri gre procesija k sv. Jožefu, kjer je sv. maša s pridigo.
- 28. IV. nedelja po veliki noči**. Doma služba božja po navadi. Ob 10. uri je sv. maša tudi pri sv. Juriju z darovanjem za cerkev.

Cerkvene organizacije imajo svoj mesečni shod: **III. red** na belo nedeljo, **fantovska** Marijina družba 14. aprila, **dekliška** Marijina družba 21. aprila, **ženska** Marijina družba 28. aprila.

Sv. spoved za šolske otroke: Meščanska šola: 6. aprila popoldne ob 3. uri in drugi dan po 8. sv. maši sv. obhajilo. Šolska sv. maša za meščansko šolo je to nedeljo ob 8. uri in za ljudsko ob 10. uri. Ljudska šola: Dečki: Sv. spoved v soboto 13. aprila in deklice v soboto 20. aprila. Drugi dan obakrat sv. obhajilo po 8. sv. maši.